

Adam

Deel 2 - Dakloos

Colofon

ISBN: 978 94 6365 574 3

1e druk 2023

© 2023, Peter Stallone

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

ADAM

Deel 2 - Dakloos

Peter Stallone

Voor Sanji,
Alle krachtige vrouwen in dit verhaal vertegenwoordigen een aspect
van jouw onuitputtelijke en onvoorwaardelijke liefde.

*We zijn wat we denken.
Al wat we zijn komt op uit onze gedachten.
Met onze gedachten maken we de wereld.*
Boeddha

PROLOOG

Met een doffe dreun slaat de poort achter Adam dicht. Daar staat hij dan, met zijn haastig gepakte koffertje, voor het eerst in zesentwintig jaar in de onbekende wereld voorbij de poorten van het Richman-landgoed.

Het is weer een zeer hete en droge dag. Al maanden brandt de zon ongenadig op alles dat groeit en bloeit. Het lijkt wel of het ieder jaar heter en droger wordt. Hoewel het nog niet eens hartje zomer is, zijn de bladeren aan veel bomen al geel aan het worden. De dieren wagen zich overdag niet uit hun schuilplaatsen en ook de vogels vinden het te heet voor hun gebruikelijke hoge lied.

Toch gaat er een koude rilling door Adams lichaam als hij denkt aan wat er zich de afgelopen week allemaal heeft afgespeeld. Meneer Richman is dood, en diens erfgenaam heeft het voltallige personeel op straat gezet, inclusief Adam. In één klap heeft zijn leven een geheel nieuwe wending genomen. De laatste jaren kende hij vooral innerlijke kalmte en rust. Hij moet wennen aan het gevoel van onbehagen dat hem nu overvalt. Plotsklaps draagt hij de verantwoordelijkheid voor een missie die urgenter is dan ooit. Een missie die hij te lang heeft geweigerd. Vele duizenden, misschien wel miljoenen levens zijn van hem afhankelijk.

Kort na zijn geboorte heeft Adams zieke moeder hem achtergelaten als vondeling op het Richman-landgoed. Sindsdien heeft hij er onafgebroken gewoond. Hij is opgevoed door de huishoudster, Jenny, maar na haar dood heeft hij een steeds groter deel van zijn leven alleen doorgebracht in het uitgestrekte woud van het landgoed. Hij heeft zelfs geleerd om er in alle weersomstandigheden te overleven. Hoewel hij nooit heeft deelgenomen aan het leven buiten de poorten van het landgoed weet hij veel over de samenleving die de mensen daar hebben gecreëerd. Als kind heeft hij er zoveel over gelezen als mogelijk was. Bovendien hebben meneer Richman en enkele privéleraren hem er veel over verteld.

Ofschoon de lessen een onbegrijpelijk, zelfdestructief wereldbeeld suggereerden, had de samenleving hierbuiten tot zijn pubertijd een grote aantrekkingskracht op Adam.

Twaalf jaar geleden is hij gestopt met fantaseren over hoe het zou zijn om in deze wereld te wonen. De stroper die hem op zijn veertiende neerstak, heeft hem ervan overtuigd dat meneer Richman al die jaren gelijk had. Het leven op het landgoed is veel te boeiend om je druk te maken over het kwaad dat zich erbuiten dagelijks afspeelt. Nu, geheel onverwacht en ongevraagd, staat hij toch aan de rand van deze intrigerende samenleving. Op vrijwel dezelfde plaats als waar hij zesentwintig jaar eerder is gevonden.

1

Hij stretcht zijn schouders. Het nette zwarte pak dat vroeger van meeneer Richman was, zit ongemakkelijk en kriebelt. Het is maar goed dat zijn mentor altijd overmaatse pakken droeg, anders had het nooit gepast. Adam wil het jasje het liefst direct uittrekken, maar het briefje van zijn collega Bonny weerhoudt hem ervan. De kokkin heeft geschreven dat in de buitenwereld een eerste indruk allesbepalend is. Ze heeft een koffertje voor hem ingepakt met zijn weinige persoonlijke bezittingen en ze heeft het zwarte pak met een witte blouse erbovenop gelegd. Adam grinnikt als hij zich herinnert hoe Bonny ervoor heeft gezorgd dat hij haar briefje niet kon missen. De enveloppe zat met een stevige veiligheidsspeld vast aan de veters van de zwarte lakschoenen die bij het kriebelige pak stonden.

Hij had het pak aangetrokken en de koffer geopend om de inhoud te bekijken. Maar Bruno, een grote, kale spierbundel met een litteken op zijn wang, had gebromd dat hij dat later maar moest doen. Adam mocht nog vlug even zijn huisje door om te zien of Bonny iets was vergeten. Zijn baas had Bruno opgedragen om Adam op de voet te volgen en dat had de man vol toewijding gedaan. Elk voorwerp, hoe klein ook, werd eerst door de bewaker bekeken voordat Adam het mocht inpakken. Adam mocht zijn kruidenmengsels meenemen, maar het schilderijtje dat hij twintig jaar eerder met zijn adoptiemoeder Jenny had gemaakt, moest blijven hangen. Want de baas had gezegd dat er geen kunst mocht worden ingepakt. Ook de inhoud van het doosje met aandenkens aan zijn biologische moeder ging door Bruno's worstvingers. Adam mocht haar gouden hanger pas inpakken toen hij Bruno had laten zien dat er fotootjes van hem en zijn moeder in zaten. Onderweg naar de uitgang kwamen ze de nieuwe eigenaar van het landgoed tegen.

#

Er gaat opnieuw een rilling door Adams lijf als hij aan die griezelige man denkt. In zijn woud heeft Adam oog in oog gestaan met vrijwel

alle roofdiersoorten die nog niet door de mens zijn uitgeroeid. Al die wilde beesten waren indrukwekkend, maar geen van hen was zo angstaanjagend als deze dunne man met zijn strakke scheiding en zijn ijsskoude slangenogen.

De man beweerde dat hij de enige neef van Adams oude werkgever was en ook diens rechtmatige erfgenaam. Zijn mannen noemden hem meneer Richman, maar die naam kan niet kloppen. Richman Senior had immers alleen een halfzus aan moederskant. En deze neef is niet haar zoon maar haar stiefzoon. De neef is dus eigenlijk een stiefneef die onmogelijk Richman kan heten.

Adam heeft de man en diens vader nooit eerder gezien omdat zijn mentor een enorme hekel aan ze had. Richman had hem zelfs verzekerd dat zijn zwager en diens zoon geen cent zouden erven omdat ze niet van de natuur houden.

Hij schudt mistroostig zijn hoofd. Het is die familie kennelijk dus toch gelukt om eigenaar van het landgoed te worden. Hij vraagt zich af hoe dit allemaal zo snel heeft kunnen gaan en huivert wanneer hij bedenkt wat dit voor het woud betekent. Vooral nu hijzelf als oud vuil op straat is gezet.

Adam gaat op de koffer zitten en denkt terug aan het gesprek dat hij enkele minuten geleden met de neef had.

‘Vertel eens, hoe lang woon je hier eigenlijk al?’ had Richman Junior gevraagd terwijl hij Adams gelaatsuitdrukkingen nauwlettend in de gaten hield.

‘Zesentwintig jaar,’ had Adam geantwoord. Het had hem verbaasd dat de man die hem een uur eerder nog een indringer noemde nu in hem geïnteresseerd leek te zijn.

‘Hmm, zesentwintig jaar, en je ziet er gezond uit. Wat heb je de afgelopen week in dat bos gedaan?’

‘Ik ben met de paarden door de bergen getrokken. En ik heb gemediteerd.’

‘Heb je nog wat vreemds gezien?’

‘Niet echt.’ Adam vond het vreselijk dat hij om de waarheid heen moest draaien, maar de man mocht niet weten dat hij de bergen was ingetrokken om de stoffelijke resten van zijn mentor te begraven. Richman senior had

hem immers op het hart gedrukt dat alleen de direct betrokkenen daarvan mochten weten.

‘Hoe ziet dat bos er eigenlijk uit? Wonen er ook dieren?’

Adam had geaarzeld. Hij wist waarom Junior deze vraag stelde. Hoewel het tegen zijn natuur inging, kon hij opnieuw de waarheid niet vertellen. ‘Er wonen dieren, maar als je niet weet wat je doet kan het er gevaarlijk zijn.’

‘En die dieren, zijn die allemaal gezond of heeft de meerderheid vergroeiingen?’

‘De dieren zijn inmiddels gewend aan de omstandigheden in het woud. Een deel is gezond maar er zijn ook zieke dieren en planten,’ had Adam naar waarheid geantwoord.

‘Ik bedoel: zijn er besmette gebieden waar meer dieren sterven dan elders?’

Adam had moeite gehad om de man aan te blijven kijken terwijl hij antwoordde. Het was essentieel dat de man de waarheid niet zou achterhalen. ‘Op het hele landgoed gaan dieren dood. Op sommige plaatsen meer dan op andere, maar overal is het ongeveer even gevaarlijk. Het wisselt een beetje.’

‘Hmm, hoe komt het dan dat jij er zo gezond uitziet?’

‘Ik eet gezond en ik heb een goede weerstand.’

‘En die paarden? Hoe komt het dat die hier kunnen overleven? Het zijn potdomme de snelste volbloeds ter wereld.’

‘Die zijn hier maar af en toe. Ze zijn meestal bij Chris en Louisa om te trainen voor de races.’

De dunne man had een tijd peinzend voor zich uit gestaard en daarna met zijn tong geklakt. ‘We zullen die straling dus toch moeten onderzoeken. Ik heb altijd vermoed dat die ouwe de wereld voor de gek hield. Ondanks alle gruwelverhalen bleef hij hier wonen. De meeste mensen in dit deel van de stad halen de zestig niet, maar die ouwe werd tweeëntachtig terwijl hij goddomme was ondergedompeld in die rotzooi. Niemand heeft de moeite genomen om uit te zoeken wat voor straling er precies is vrijgekomen tijdens zijn ongeluk. Iedereen geloofde hem op zijn woord.’

Adam had zijn schouders opgehaald. ‘Meneer Richman had een bui-

tengewoon sterke weerstand en hij kreeg regelmatig medische ondersteuning.’

Junior had geïrriteerd met zijn ogen gedraaid. ‘Ik heb die ouwe nooit geloofd. Hij heeft ons te vaak voor de gek gehouden. Allemaal leugens om mij mijn rechten te ontzeggen.’ Hij had zelfvoldaan gegrijnsd. ‘Gelukkig waren we goed voorbereid en stond de rechter aan onze kant.’

Plotseling keerde de koude blik terug in het gezicht van Junior. ‘Je hebt genoeg getreuzeld. Heb je je spullen gepakt?’

Adam had geknikt en zich gelijk bedacht. ‘Er is alleen nog een schildertje dat ik met ...’ Hij kreeg de kans niet om zijn zin af te maken.

‘Nee, kunst blijft hier.’ Junior had zich boos tot Bruno gewend. ‘Heb je die jongen niet uitgelegd dat alle kunst bij de inboedel hoort?’

Bruno had zenuwachtig aan zijn litteken gekrabd. ‘Hij heeft niets meegenomen.’

‘Mooi, nou dan wens ik je het allerbeste. Kom alsjeblieft nooit meer terug.’

Bruno had hem bij zijn arm gegrepen, maar Adam had zich losgerukt.

‘Vergeet niet dat Chris de paarden volgende week woensdag komt halen voor een race. Ze reizen altijd samen. Breek de familie alstublieft niet op. Ze hebben elkaar nodig om optimaal te kunnen presteren.’

‘Ja, ja, daar heeft Louisa Anderson me al aan herinnerd. De paarden moeten bij elkaar blijven en die jockey en haar renstal hebben het alleenrecht op alle races. Dat ga ik niet veranderen. Ik zie het wel zitten om zelf ook wat bekens aan de prijzenkast toe te kunnen voegen.’

‘Weet u zeker dat u voor ze kunt zorgen? Het zijn geen gewone paarden. Als u wilt, kan ik blijven.’

‘Nee. Dat is niet nodig. Een van mijn jongens is op een boerderij opgegroeid en weet precies wat hij moet doen.’

#

Bruno had Adam begeleid over de lange oprijlaan. Adam had geprobeerd een gesprek met de man aan te gaan, maar hij had hem nors genegeerd. Hij had de poort voor Adam geopend en achter zijn rug dichtgesmeten.

2

Adam staart hoofdschuddend naar zijn nieuwe wereld. De keurige asfaltweg voor de ingang van het landgoed staat in schril contrast tot de gehavende flats en kantoorpanden waar hij op uitkijkt.

Hij is zich rot geschrokken toen de poort achter hem dichtsloeg en hij de haveloze bouwsels zag. Vanaf de bergtoppen zagen de gebouwen buiten de muren er strak grijs en soms zelfs uitnodigend blinkend uit. Maar nu hij er zo vlak voor staat, ziet hij pas hoe vreselijk lelijk ze zijn. De tuinen bij de vrijstaande woningen zijn verwilderd. Het gras staat op heuphoogte. Er missen pannen van de daken en ramen en deuren zijn dichtgetimmerd met verweerde platen. Van de meeste flats is een deel van de gevel afgebrokkeld. Hier en daar zijn nog resten te zien van de graffiti die misschien ooit enige kleur aan het troosteloze geheel heeft gegeven. Ook de onderste verdiepingen van de flats kenmerken zich door dichtgetimmerde ramen en deuren. Op de hoger gelegen verdiepingen wapperen slierten gordijn door kapotgeslagen ramen. De hekwerken van de balkons zijn roodbruin van het roest dat is uitgelopen in lange bloedsporen. De gebouwen doen Adam denken aan een zwaargewond dier dat een stil plekje heeft gezocht om rustig te sterven. De dood kijkt ze al in de ogen die gieren alleen nog maar hoeven uit te pikken om het karwei af te maken.

#

Het is duidelijk dat de toegangsweg naar het landhuis van links komt, want een tiental meters rechts van de ingang gaat het nieuwe asfalt abrupt over in een wegdek dat net zo gehavend is als de gebouwen die er langs staan. Adam vraagt zich af waarom dit zo is. Hij besluit de gehavende weg te nemen. Het eerste stuk blijft hij op het keurige trottoir dat rond de muur van het landgoed is aangelegd.

Na een korte klim draait de weg bij het landgoed vandaan en daalt af in een uitgestrekte woonwijk. Het trottoir blijft de muur volgen. Adam moet nu kiezen: blijft hij bij zijn bos of gaat hij de onbekende wereld verkennen?

Hij stapt van de stoep en loopt de troosteloze woonwijk in, met straat

na straat dichtgetimmerde gebouwen. Adam vraagt zich af waar de bewoners zijn. Hij ziet niemand en hij hoort geen stemmen uit de gebouwen komen. Toch voelt hij dat er niet ver bij hem vandaan mensen zijn.

Na een paar honderd meter bedenkt hij dat Bonny's koffer onpraktisch is om een lange wandeling mee te maken. Hij zet het ding op een stoep en plaatst zijn rugzak ernaast. Hij opent de koffer en maakt een schifting van spullen die hij echt nodig heeft en van zaken die hij kan missen. Bonny heeft bijna zijn gehele garderobe in de koffer gedaan. Op zijn reizen door het landgoed nam hij altijd maar één reservesetje kleding mee. Hij zal er nu twee inpakken omdat hij niet precies weet wat hem te wachten staat. De essentiële spullen passen makkelijk in de rugzak. De rest legt hij terug in de koffer die hij zal achterlaten in een van de dichtgetimmerde gebouwen.

Tussen zijn lange broeken vindt hij een kartonnen doos met zelfgemaakte koekjes. Een afscheidscadeautje van Bonny. Als al zijn spullen zijn ingepakt, gaat hij zitten met Bonny's doos op schoot. Hij opent de deksel. Er zit ook een klein mobiel telefoontje in, verpakt in plastic. Hij bekijkt het apparaat peinzend. Hij heeft niet eerder zo'n ding gehad, maar hij weet hoe ze werken. Hij laat het toestel in het borstzakje van zijn colbert glijden en pakt een koekje. Pas als hij de deksel weer wil sluiten, ziet hij dat er een enveloppe in is geplakt. Hij trekt hem voorzichtig los en scheurt hem open.

Er zit een brief in en een stapeltje groene biljetten. Adam glimlacht en denkt terug aan de lessen van meneer Fortuin. De docent economie heeft een keer tijdens een van zijn lessen een aantal biljetten uit zijn portemonnee gehaald en ze geïntroduceerd als Gods kleine broertjes en zusjes. Volgens meneer Fortuin bezitten de groene briefjes magische krachten die alle deuren kunnen openen.

Adam trekt voorzichtig Bonny's brief uit de enveloppe en begint te lezen. Al na enkele regels krijgt hij tranen in zijn ogen. In de brief vertelt Bonny dat Junior een dag na zijn komst het team bijeen heeft geroepen en iedereen op staande voet heeft ontslagen. Hij beloofde ze allemaal een oprotpremie van één week loon per gewerkt jaar als ze zonder morren zouden vertrekken. Tot ieders verbazing had de man

van alle collega's het contract bij zich. Hij had iedereen een eindafrekening en een cheque overhandigd en voor elk personeelslid een taxi geregeld die ze, voor zijn rekening, zou afzetten waar ze maar wilden. Ze kregen ieder twee uur om hun persoonlijke zaken in te pakken. Na die twee uren zouden de taxi's vertrekken, desnoods zonder hun passagier. Ze waren allen naar hun kamer gesnelde om te pakken. Bonny had Richman Junior verteld dat Adam nog niet terug was van zijn reis. De man had geantwoord dat hij niets wist van een inwonende tuinman. Hij had haar een uur extra gegeven zodat ze ook Adams spullen kon inpakken. Ze had toen vlug de brief geschreven. De som geld die bij de brief zat, had Adam volgens Bonny zelf verdiend. De groenten die hij de voorgaande jaren voor de armen had verbouwd, had Bonny doorverkocht aan een zeer tevreden groothandelaar. De kwaliteit was zo goed dat de beste restaurants van de stad erom streden.

Adam fronsz zijn wenkbrauwen. Dit was niet de bedoeling van zijn goedbedoelde inspanningen en ook niet de afspraak. Bonny had ze aan de armen zullen uitdelen. Hij neemt zich voor om Bonny ernaar te vragen zo gauw hij haar weer ziet. Hij zucht en leest verder.

De inkomsten van de groentehandel waren uitstekend. Bonny had het geld zorgvuldig bewaard voor het moment dat Adam de bewoonde wereld wilde bezoeken. Toen ze de enveloppe sloot, zat er \$ 1.500,- in. De rest stond veilig op een bankrekening op hem te wachten.

De brief is ondertekend met een zwierige krabbel. In het PS staat het verzoek om alsjeblieft contact met haar op te nemen zodat ze hem kan helpen met het vinden van zijn weg in deze samenleving. Adam slaat het blaadje om en ziet wat adressen en telefoonnummers staan.

Hij haalt beduusd de stapel biljetten uit de enveloppe en laat ze door zijn vingers glijden. Hij vraagt zich net af wat hij ermee moet als een schorre stem hem uit zijn overpeinzingen doet opschrikken.

*Je verliest alleen
waar je aan vast probeert te houden.*
Boeddha

3

‘Ik zou die flappen maar vlug wegstoppen voordat je een mes in je rug krijgt.’

Verbaasd draait Adam zich om. Achter hem staat een man waarvan hij door de lange donkere haren en wilde baard moeilijk de leeftijd kan inschatten. De man draagt een lange jas die zijn lichaam tot ver over zijn knieën bedekt. In het winkelkarretje, dat een eindje achter hem staat, liggen flessen en glimmende voorwerpen die Adam niet direct kan thuisbrengen. Adam staat haastig op en steekt breed glimlachend zijn hand uit naar de man.

‘Mijn naam is Adam. Het is bijzonder prettig kennis met u te maken.’

Dan is het de beurt aan de bebaarde man om verbaasd te kijken. Zonder erbij na te denken steekt ook hij zijn hand uit en mompelt: ‘Ik ben Harry, aangenaam.’

Adam schudt Harry’s hand krachtig en langdurig.

‘Hallo Harry, je hebt geen idee hoe fijn ik het vind om je te ontmoeten. Ik vroeg me net af waar ik in vredesnaam naartoe moet gaan toen jij verscheen.’

Harry kijkt Adam zwijgend aan. Te perplex om iets te zeggen. Het feit dat een man in een strak pak, die kennelijk bulkt van het geld, in deze wijk op de stoep zit, is op zich al uitzonderlijk. Maar dat die man hem ook nog de hand schudt en doet alsof hij een gelijke is, maakt hem achterdochtig.

Adam gebaart naar zijn koffer. ‘Ik ben net op straat gezet en merk dat ik te veel spullen bij me heb. Ik heb de kleding die nog in mijn koffer zit voorlopig niet nodig. Zit er iets tussen dat jij kunt gebruiken?’

Adam ziet dat de ogen van de man begerig naar zijn linkerhand staren. Hij glimlacht.

‘Wil je een paar briefjes?’

Harry knikt beduusd.

‘Zeg maar hoeveel je er wil. Ik weet toch niet wat ik ermee moet.’ Adam strekt zijn arm uit en houdt de briefjes voor Harry’s neus. ‘Neem gerust.’

Harry verroert geen vin. Hij weet niet wat voor spelletje die rare snuiter speelt, maar hij zal er niet intrappen. Hij kijkt schichtig om zich heen, op zoek naar medeplichtigen.

Adam herkent de wantrouwige blik die sommige dieren ook tonen voordat ze zijn vriend durven te worden. ‘Neem gerust, er is genoeg,’ herhaalt hij zachtjes.

De achterdocht die Harry de voorgaande jaren in leven heeft gehouden, glijdt als water van hem af. Deze gast is dan misschien wat raar, maar hij is geen freak en hij kan ook geen medeplichtigen ontdekken. Bescheiden pakt hij het bovenste briefje. Honderd dollar, daar kan hij even mee vooruit. Hij draait zich om en wil snel doorlopen maar Adam roept hem opnieuw.

‘Hé Harry, waar ga je nou naartoe? We hebben elkaar nog maar net ontmoet. Ik wil de stad in om het restaurant met de Gouden ‘M’ te bezoeken. Kun jij mij de weg wijzen? Dan gaan we er samen iets eten.’

Harry draait zich verbaasd om.

Adam loopt in zijn richting. ‘Ik heb nog nooit in een restaurant gegeten en ik hoop dat jij me kunt uitleggen hoe dat precies werkt.’

Harry begrijpt er niets meer van. Hoe kan die rijke vent nou de weg vragen in deze achterbuurt. Iedereen weet toch dat dat de snelste route naar het mortuarium is?

‘Je moet niet zo met die flappen wapperen,’ sist hij. ‘En doe alsjeblieft vlug die tassen dicht. Als een van de bendeleden je ziet, kun je het wel schudden.’

Adam knippert met zijn ogen. Hij voelt Harry’s spanning maar snapt niet waar die vandaan komt.

Hoewel zijn overlevingsinstinct schreeuwt dat hij snel moet doorlo-

pen, spurt Harry naar Adams spullen en slaat vloekend de koffer dicht.

‘Ik zei verdomme toch dat je die handel moet inpakken en wegwezen?’

Adam legt de koffer in Harry’s wagentje, hijst zijn rugzak op zijn rug en kijkt Harry verwachtingsvol aan.

‘Nou, kom dan maar mee,’ broemt Harry. ‘Als je je gedeisd houdt, zal ik je de weg een stukje wijzen, maar het gaat je wel wat kosten.’

Opgewekt volgt Adam Harry en zijn karretje. Hij kijkt gefascineerd naar de blikjes die ratelen wanneer de kar door een kuil rijdt.

‘Wat doe je zoal, Harry?’ vraagt Adam wanneer ze een straat oversteken.

‘Ik leef op straat en verzamel flessen en blikjes om wat geld te verdienen.’

‘Je leeft op straat? Ik dacht dat dat alleen in ontwikkelingslanden voorkomt.’

Harry draait met zijn ogen. ‘Jij bent echt niet van hier. Ik ben zo’n twaalf jaar geleden op straat beland.’

‘En daarvoor?’

‘Vroeger was ik getrouwd met het mooiste vrouwtje van de buurt en had ik een goede baan als productie leider bij een grote multinational. Mijn kinderen zaten op een goede school en ik reed in een luxe auto. Toen bekend werd dat er ook in onze wijk stralingsgevaar was, hebben ze de productie heel snel overgeheveld naar China. We maakten voldoende winst en de orderportefeuille was vol, maar China was goedkoper.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘En dus kwamen wij allemaal op straat te staan. Ik heb genoeg mijn best gedaan om een andere baan te vinden. Maar er gingen te veel fabrieken tegelijk dicht. Ik had een gezin te onderhouden en was bereid alles aan te pakken. Dus toen er een baantje beschikbaar kwam bij de vuilnisophaaldienst heb ik die kans met beide handen aangegrepen. Toen ik na mijn eerste werkdag thuiskwam, zat er een ander slot op de deur.’

‘Van je huis?’ vraagt Adam verbaasd.

Harry knikt.

‘Waarom?’

‘Het was een prachtig nieuw huis. Met een zwembad en een enorme hypotheek. Mijn vrouw heeft me eruit gegooid omdat mijn nieuwe baan niet bij haar imago paste. Een week later trok er een andere man bij haar in. Moet je eens raden wie.’

Er verschijnen rimpels op Adams voorhoofd terwijl hij zijn hoofd schudt. Hij heeft geen idee.

‘Mijn directe baas. Hij was altijd al geobsedeerd door mijn vrouw maar ik heb het nooit zien aankomen. Mijn ex is gevallen voor de vette bonus die die eikel kreeg voor het sluiten van de fabriek. Hij heeft mij dus eerst mijn baan afgenomen en daarna mijn gezin. Toen is er iets in me geknapt. De volgende dag verscheen ik niet op mijn werk en na een week kreeg ik ontslag. En nu loop ik hier met jou en mijn karretje met blikjes.’

‘Hoe is dat mogelijk? Kon je vrouw je gewoon uit je eigen huis zetten?’

‘De kinderen bleven bij haar. Ik kon mijn eigen kids toch niet op straat zetten?’

Adam tuit zijn lippen. ‘Dat begrijp ik. Hoeveel kinderen heb je?’

‘Twee, een meisje en een jongen. De oudste is nu achttien en de jongste zestien. Ik heb ze al twaalf jaar niet gezien.’

‘Dat meen je niet. Waarom niet?’

‘Omdat ik geen vaste verblijfplaats heb, ben ik uit de ouderlijke macht ontzet.’ Hij schraapt zijn keel en spuugt op de grond. ‘Dat heeft dat wijf heel handig geregeld.’

‘Je mag ze toch wel af en toe zien?’

Harry trekt de kraag van zijn jas omhoog alsof hij wil dat Adam hem extra goed bekijkt. ‘Ik kan me zo toch niet vertonen? Ze zouden zich doodschrikken als ze me zagen.’

‘Het maakt toch niet uit hoe je eruitziet? Je bent hun vader.’

‘Je snapt er niets van. Wacht maar tot je zelf kinderen hebt. Ik was hun grootste held. Ze stonden altijd bij de deur te wachten als ik thuiskwam van mijn werk.’ Harry zwijgt en staart met een somber gezicht voor zich uit.

‘En nu voel je je geen held meer?’

‘Meer het tegenovergestelde. Iedereen buiten deze wijk is bang voor me.’ Hij zucht. ‘In het begin dacht ik nog dat het tijdelijk was en dat ik er weer bovenop zou komen. Die hoop heb ik inmiddels opgegeven.’

‘Je kids zijn nu bijna volwassen. Ze begrijpen het heus wel en ze willen je vast graag zien. Waarom zoek je ze niet op?’

‘Ze zullen zich voor me schamen. Als hun vrienden ontdekken dat hun vader op straat woont, is hun reputatie naar de knoppen.’

‘Je uiterlijk zegt toch niets over hoe je bent als persoon?’

‘Hou er maar over op. Dat is een gesloten boek. Had ik dat baantje bij de vuilnisdienst maar nooit aangenomen. Dan had ik tenminste nog een jaar lang een uitkering gehad.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Dat had net het verschil kunnen maken.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Bij de beoordeling van je uitkering kijken ze naar je arbeidsverleden. Ik had geen recht op een uitkering omdat ik door mijn eigen schuld mijn laatste baan was kwijtgeraakt.’

‘Maar waarom heeft de overheid je niet een ander huis en een nieuwe baan aangeboden?’

‘Wie had me dat moeten aanbieden? Als je geen vast adres hebt, geeft niemand je werk, en als je geen baan hebt, dan krijg je geen huis. Het is een vicieuze cirkel, kerel. Dat is de harde realiteit van deze ijskoude maatschappij.’

‘Maar waren er dan geen mensen die je konden helpen?’

Harry grinnikt. ‘Man, ik heb in tijden niet zo gelachen. Mensen hebben het veel te druk met hun eigen problemen om zich zorgen te maken om anderen. Een aanzienlijk deel van de bewoners van deze stad is één salarisstrookje verwijderd van de goot. Elke keer als ze ons zien, worden ze eraan herinnerd wat er gebeurt als ze hun baan of verzekering kwijtraken. Daarom hebben ze zo’n hekel aan ons. Ze doen net of wij daklozen een of andere enge ziekte hebben. Ze bellen gelijk de politie als we in hun wijk rondhangen.’

#

‘Hé Harry, wie is je maat?’

Adam en Harry zijn zo druk in gesprek dat ze niet hebben gemerkt